

כי זה קיץ

וו. גולייבקיץ

סבתא שואלת אותי::

"לאן באת?"

"לכפר"

"למה?"

"כי זה קיץ."

"באת כדי לנשום אוויר צח. תשב על
הספסל. שב כאן. הנה ציפורים. ראה

איזה ציפורים."

"איזה?"

"דרורים."

"אז שב בשקט על

הספסל."

לא היה לי בכלל חשק לשבת. הרי
יכולתי ללכת ולרוץ. קמתי והלכתי
לפשפש. סבתא לא הרגישה. רצתי

לשדה.

רצתי ושמחתי שאינני יושב. ואחר כך
פגשתי עז. קרן אחת הייתה כתומה,
השנייה כחולה. רציתי לברוח חזרה כי
נבהלתי. אבל אז ראיתי את ג'ינג'י.
כזה כפרי. וכולו ג'ינג'י.

"זה העז שלי" אמר ג'ינג'י

"קרניים צבעוניות"

אמרתי "איזו עז!"

"יחידה" אמר ג'ינג'י.

"איזו?"

"נו, היא מיוחדת."

"למה?"

"כי היא צבעונית.

צבעתי בעצמי."

שונה. לא ג'ינג'י אבל שונה לגמרי.
והנה לא נותנים לך ללכת. האנשים לא
יתבלבלו."
"ודאי לא יתבלבלו."
"אבל קח תרנגולת. אם כזו תברח,
תנסה למצוא! וצבעונית תמצא מיד."
"ולי רק 'שב ושב'. לא
נותנים לי ללכת."
"איפה ישבת?"
"שם, על הספסל."
"אתה כנראה קייטן? הם כולם
יושבים. נחים. אבל זה רק מעייף. הי
ליער! פטריות אספת?"
"איפה?"
"ביער כמובן. לא ראית פטריות?"

"לשם מה?"
"כדי שלא תברח."
"אז צבעוניות לא
בורחות?"
"בורחות, אבל תמיד אפשר למצוא
אותן. צריך לצבוע את כולם. גם
תרנגולות."
"גם אני ברחתי."
"אתה לא תרנגולת."
"מובן שלא תרנגולת, אבל ברחתי."
"איך ברכת?"
"פשוט. קמתי והלכתי. לא הסכימו
לי."
"אותך לא צריך לצבוע. ראה - אני
ג'ינג'י, הקודקוד שלי אדום. ואתה

התחיל היער. הנה היער. יער ויער
סביב ורואים רק חתיכת שמיים קטנה.
"כל כך הרבה אנשים" אמרתי "מלא!"
"איפה אנשים?" השתומם ג'ינג'י.
"היער מלא" אמרתי "וכל היער צועק."
"אלה ציפורים" אמר ג'ינג'י "ולא
אנשים."
"כמו אנשים." אמרתי.
"כן, אבל אלה ציפורים."
ג'ינג'י הלך קדימה ואני אחריו. ושום
פטריות לא ראיתי. סובבתי את ראשי
לכל כוונים. אבל ג'ינג'י! ג'ינג'י הזה!
הוא מיד אסף חצי כובע פטריות.
"אתה הולך קדימה" אמרתי "זה לכן!"

"ראיתי במרק. ויותר לא ראיתי."
"נו, נו" אמר ג'ינג'י "יש לך אבא?"
"יש."
"ואמא?"
"יש גם אמא."
"נו, נו."
אמרתי:
"סבתא מחכה לי."
"והיא אוהבת פטריות?" התעניין
ג'ינג'י.
"אוהבת."
"אז בוא ליער. סבתא תהיה מרוצה."
"לא נותנים לי. כבר אמרתי לך."
"מילא. כבר ברכת. אז מה!"
בהתחלה הלכנו בשדה. אחר כך

עכשיו הוא הלך מאחור ואני קדימה.
אבל פטריות בכלל לא ראיתי.
וג'ינג'י! הוא לא הפסיק להתכופף!
"תתכופף" אמר לי ג'ינג'י "תתכופף
קצת."
התכופפתי ומצאתי פטרייה.
"תתכופף יותר" אמר "תתכופף,
תתכופף.."
מצאתי עוד פטרייה אחת. ג'ינג'י
אפילו שיבח אותי. הוא מילא את
הכובע שלו בפטריות. והתחיל לעזור
לי - אסף לכובע שלי.
פתאום ראיתי ציפור. עם מקור ארוך.
הציפור ישבה על העץ. ועם המקור
הזה דפקה בגזע.

הפלתי את כל הפטריות. ג'ינג'י ראה
איך אני שופך את הפטריות ושואל:
"מה אתך?"
"היא מכה! תסתכל איך היא מכה
בעץ!"
"מי מכה?"
"ציפור מכה בעץ!"
"אז שתכה. הרי זה נקר."
הסתכלתי על הציפור וחשבתי
:"יימאס לה לה הכות בעץ היא תתיישב
לי על הראש. ותתחיל להכות עם
המקור בראש.
ג'ינג'י צחק. והנקר המשיך לדפוק
בעץ. בכלל לא הסתכל עלינו.
דיברתי עם ג'ינג'י על הכל. על היער.

על הטבע. על חיות שונות. חיבבתי
את ג'ינג'י. קראו לו ווסיה. וג'ינג'י זה
בגלל שהוא ג'ינג'י. הוא נתן לי את כל
הפטריות שלו. כדי שסבתא תהיה
שמחה. כדי שלא תנזוף בי.
כשיצאנו מהיער היו כבר דמדומים.
נזכרתי בסבתא ואמרתי:
"וי! צריך לרוץ! סבתא שלי!"
וג'ינג'י אמר:
"וי! העז שלי!"
ורצנו.